

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla, 10 pral.

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, 1'25 pts.

Un número solt, DEU cts.

Una defurada. La nostra finalitat. A JUDA!!

La feina que se fa pel públic es lo que cansa mes. No se veu en ella, ni el benefici material, ni l'agraïment dels qui en reben el benefici.

Per altre part avui mes que mai, la gent està desilusionada. Aufegats al mig d'una forta onada de pessimisme universal, no troba la pau casolana que permetia reposar i descansar l'esperit. Ni la porta de la casa es ja barrera perque no mos arribi el fanc que vol enterrar-mos l'esperit. El qui no està desanimat, el qui no's sent arrastrat i perdut es perque s'ha posat en el mateix to que la gent del mon, i corre com ell, cego, amb una bena espessa davant els ulls, materialisat, i cercant els plers materials que ni satisfan ni descansen.

Tot aquest mal viure actual, havia arribat bastantes vegades a les nostres portes i havia fins i tot entrat a certs moments al mig de noltros volguent-mos embolcallar amb el seu impetuós malefici. Avui es tornada amb mes força que mai. I comensa, a sovacar els nostros fonaments.

Tots sabeu, mallorquins qui mos llegiu, quina era la nostra finalitat. No cercaven, ni el benefici material, ni fermos una auriola, que no es aquest el camí per cap de les dues coses. Sols volíem *entretenir i distreure*. Entretenir, això es, aguantar la bonhomia mallorquina, afegint-li un ratlloji, per petit que fos de l'aigo frescal que guarda dins ses entranyes; qu'allà ont menos mos pensam a vegades surt el raig d'aigo pura; i *distreure*, això es, llevar l'atenció de tant d'horror i dolor com hi havia hi ha per demunt el mon i donar un moment de pau, fer una aturada an els esperits atropellats i la vida vertiginosa d'ara.....

No hem pogut o no hem sabut fer-hò? Això els nostros lectors ho diran. Ja sabia aquest sembrador al manco que no servia per això. Cap de noltros, se creia esser cap de brot per captivar fortament l'atenció. El nostre desig, era crear i sostenir una fulla, amplament uberta, que robas cordial i benvolentment tot ensai, i tota iniciativa, tot primer cant, fet an la nostra ben amada llengua, i que fos digne d'ella, per la seva decència i moralitat.

Pero hem arribat a la part trista. L'esforç

quotidà, es pesat i fatigós. Darrera ell, ha vengut desde el primer dia el dèficit econòmic, causat per la carestia del paper, dels jornals, de tota la vida. I mos trobam a punt de meditar serenament si o no hem de seguir. I això heu han de dir, no sols els qui ajudarem a donarli vida, sino el demés: els mallorquins que creguin en l'obra a fer pel nostro set-manari.

Heu han de dir els bons patriotes que no vulguin que la nostra desaparició sia causa de que en surti un altre fella de *atracció* cap a lo dolent..... Heu han de dir, mes que les paraules les obres dels qui se sentin amb forces per ajudar-nos.

EL SEMBRADOR.

D'ACTUALIDAT

A on anam a parà...?

Are si que heu diria aquell bon senyor si visqués *estas horas trágicas* quant s'exclamava diguent: *moltes n'ha vistes el senyor Jaume, pero... cap com aquesta!*

Cap com aquesta! Son morts uns *toreros* cosits a banyades, uns d'aquets homos que se distingeixen per sebre martirisar millor les pobres bèsties (bones de menjar) a un país que sempre ha pagat, paga i pagarà molt cara la carn; *mueren en el redondel* sufrint el *deshonor* d'esser morts per un irracional acusat i... rabiós... Oh!, Ah! tota l'Espanya se con mou, tots els *primates* de la politica, art, ciencies, banca, fins i tot el nostro *D. Antonio*, i qualcun qu'està encare més amunt qu'ell, *rinden pleitesia* a tanta *catástrofe*, i el tapan de corones i fins i tot heu ha Ajuntament que s'en du a la Casa de la Vila el *heroico cuerpo de la víctima*, li posa *capilla ardiente*, i el poble: *olé los valientes!* volen fé *picadillo* d'els Pares i germans d'el torero per haver comés *el crimen* d'haver-sé oposat sempre a qu'el fill fos un martirisador de bous, malgrat *los millones* que li donaven... i gracies a la protecció de *la benemérita*, aquell dia no se và cometra a la nostra mal educada nació el crimen mes espantós de *lesa Civilización...*

I còm Madrid, segons mos va di un poeta no fà molt, *es la cuna de la literatura española* (!!) un d'els millors *vates* d'allà dalt se despenja amb unes *elegias a la muerte de Malla...* que ve esser l'INRI mes bestial i *archi super espantosamente asqueroso* que s'hage escrit desde Moisés a *nuestros dias...*

Cap com aquesta! Les Lleis d'Espanya proibeixen o privan de que se jugui a *juegos de azar*, pero com tothom sap també les Lleis permeten i obligan a qu'el Govern siga el primer i més gròs jugadó *en porta*, vol dir en ganancia segura, explotant el vici i la moral que queda p'en terra potetjada i feta un pelleringo... I no queda aqui l'immoralitat i pèsim exemple, sino que també autoriza a certs governadors de certes capitals, perque permetin el jugar descaradament a certes Societats a camvi d'un tant per cent *para gastos de beneficencia*, i segons liquidació feta darrerament a Barcelona dona per resulta que le major part de *la mota* va esser destinada a *disposició del Gobernador...* Heu sentit siular? I aquest escandalós *embuchado* no ha succeit a *Mataporquera de Abajo*, ha succeit a Barcelona!

Cap com aquesta! I are murmurém de canostra, un cop deixen jugar altres no'n volen ni sentir parlar, unes vegades se persegueixen a sanc i a foc *las candidas Palomas* i a lo millor les deixen *campar por sus respetos* vestidas de *Eva* i fent befa de l'honradès i de totes les virtuts *habidas y por haber*.

I vé un dia que se fà una *Exposición Regional de Arte*, de l'art *lliberal* de la pintura, i per gracia d'un quants graciosos que mos volen fer combregar en rodes de sinia, sa poteja la llibertat de l'Art en tota casta de tiranies i de garrotades de cego i els *intrusos tan contentos!* i molt dispots a repetir els desbarats garrafals en nom d'una *sana dictadura...*

Encare mes? Si, les guàtleres, s'han posades de moda *le dernière cri* com diuen els *parisienses*. Com tothom sap, aquests animalets sa casen a la nostra terra en tot el mes de Juniol o sia el temps d'els rostois, i aixi sa venia fent desde el temps del alt en Jaume primer, malgrat la Llei de Caça que com a feta en *los Madriles* diu que ha d'esser en el mes d'Agost!!... Demanau a qualsevol pagés quins rostois quedan a Mallorca p'el mes d'Agost i vos dirà que sols deven quedar els de les closques una vegada toses d'els qui diuen que s'ha de cumplir la Llei.

I de cop i resposta, i sensa dir ase ni bèstia, m'afuen *ses civils* an els cassadors que seguien la costum (mes forta que le Llei), i en voleu de *denuncias* i preses d'escopetes, registres de cotxos, diligencies, carretons, *autos, side-cars* i fins i tot de ses persones...!

Empero bono, diran molts, i a ne quina terra estam? I jo vos contestaré: Espanya! sols a terres espanyoles son possibles tals aberracions que permeten pendre *el vello* a tota una regió com la nostra i sensa que nin-

gú fasse lo que varen fer en Fivaller i en Casanova de Barcelona temps passat. I llavò diran dels catalans...!

I ha arribat a tal punt el nostre fetja i sa defensa d'els nostros drets que basta que vengui un foraster qualsevol i pegant una manotada a demunt el bufete diga: *ya verán ezos mayorquines como me loz meto en el puño...! Brurrr... no fartaba má...! ahora verán si hay aquí riñone...!*

I es coniets de guix tots arrufats i gratant-se el cop...

A on anam a parar?

A sa loqueria.

PEP PASTILLA DE S'ARENAL.

Fulles del meu Dietari

I

Empinantme com un esparec, tan llarg com som; alsant dos pams per demunt el cap i baixant després fins a la cintura la meua galleta flamant i airosa,—com també ho eren les 10 pessetes que me va costar, encare que a mumare n'hi haje costades 12—, doblegant el cos fins a la temeritat de la major flexibilitat de la meua espinada...., fas el primer saludo com també la meua presentació als amics i devots lectors de L'IGNORANCIA.

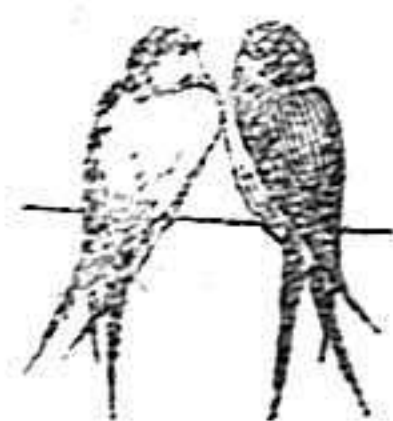
I no se preocupin mes per treure datos sobre la meua persona, perque la cèdula personal resa prou clarament: *estado, soltero, profesión estudiante*. ¡Vaje una fulla de servicis mes brillant!! Un estudiant que mai està mes content que quant ja fá alguns dies que la derrera pesa de dos, s'ha despedit inconsolablement de les profunditats de les butxaques i butxacons.... I així vaig roegant la vida, amb hores alegres com un repicar de gloria i hores tristes com una processó de Divendres Sant, amb els ciris apagats. Totes aquestes impresions trobaràn en les fulles del meu Dietari, els bons ignorants an qui el Bou-Jesus concedirà l'alta virtut d'una llarga paciència, per llejirlès.

I are aquí me teniu, mes planxat i engomat que els Sants que duen a les processons; amb un bastó a la ma, que voltros li dirieu una caxiporra; amb l'altra ma un d'aquets diaris que fan la gruixa d'un paquet postal i que per girar fulla s'han de assegurar bé i contra vent per no pendre envelada; al coll la xelina blava amb topos blancs, *a merced de los céfiros juguetones y las brisas perfumadas...* i si en Colon va dir que no hi havia mes mon per descobrir...., digaulí que *¡¡mai es tant com diuen!!*

I si no, *testes appel-lo*. Aquest llatinot requereix tossí algunes vegades, molt gruixat, i torcarsè la suó amb un mocador de daus!!

JUVEL

B.—10—7—20

Desde el meu poble

¡Sabeu que fa de calor per Ciutat!, i jo ja som *vellet* i necessit conservar-me. Per aixó vaig pegar volada cap el meu poble, a on hi tenc—gracies a Deu—els meus *vells* i molts d'amics de quant era *butseta*. Aquí respir a l'ampla, botant de branca en branca i anant de poble en poble, rescabulant el temps de per ciutat qu'havia de estar tancat dins la gabia. Aixó serà que'l meu cos rejuvenesque i prengue forces per emprendre la noble—peró pesada—tasca que se mos ha confiada, una vegada acabat el temps lliure de l'estiu.

No som molt devot d'estar sense fer res i pens, de tant en quant, *piulá* per no perdre la costum; peró fer ho tant fort que, sense espenyar-me els meus débils pulmóns, puga el meu cant arribà fins a L'IGNORANCIA, evitant així que mes cansades ales emprenguen el llarc viatge.

Ara tendré temps per fer una netetjada an els meus paperots i cercar d'entre ells tot lo que sia bo per RECORTS DE QUANT ERA JOVE, que, si Deu ho vol, anirem publicant.

***

Idó sí, amables lletjidors,estic ja estiuetjant; i si vos he de dir la veritat, aquesta vida m'agrada ferm. Aquí hi fa un estar d'àngel i una fresqueta de lo més bona. El meu poble es aixarrit de tot; ni gran ni petit; ni de pla ni de muntanya, però es un poble de gent molt simpàtica i cristiana, i que sap on té la mà dreta. Els homós treballan com a negres i les dones van a missa, combreguen i... marmulen, com fan totes les dones.

Es un poble antic, encare que no molt, i per trobar el seu origen, o siá el cap del fil de l'història, m'he hagut de cremar les ceyes. Segons he pogut averiguar, o treure dels meus estudis, hi va haver un senyor que, perque era primet de barra, el seu metge, per cert un *tros d'homo* (li faltava una cama i el dit gros de la mà dreta), li va aconsejà que vengués i segurament menjant abans de dinar un parei de.... lo que se fa a nostre poble, se posaria bé. QUI TÈ MAL, EL TÈ VENAL, diu s'adagi. Aquest senyor molt desitjós de curar-se, va voler probar el consell del seu metje, i vengué. Va construir un bon *chalet* amb el trispol enretjolat de *mosaic*, amb el sòtil de *ciment armat*, amb una terrassa d'*hormigó* i amb *pararrayos*, o *aturallamps* i tot. Ell, ¿qué m'en direu?... Aquest senyor se va posar gras, ben gras, però s'avorria. Comprà un *fonógrafo* i un *automóvil*, i ¡ni per aquestes! Anyorava a la seva atlotà que, segons ell, li matava el porc en divendres, i no va estar bó fins que se va casar, per lo civil, amb ella. D'aquest matrimoni varen neixer set infants, i tots se casaren, també per lo civil. Com que varen haver de fer altres *chalets* o *villas*..., així comensaren la nostra *vila*.

Aixó ja fa molt de temps, però se sap que'l primer habitant tenia la cara com a de LLOB i que se pensava esser *En Jordi*, de lo qu'estava molt equivocat... Dels *chalets*, avui no quedan més que ruines.

***

Avui ha canviat molt. Ja no mos avorrim perque tenim desde cafetins fins a societats *d'alto topete* a on hi poren passar el rato, asseguts a cómodes butaques, i discutir fins i tot de *política moderna* o de si el MARCS pugem o baixen. Ademés tenim lo que tal vegada no hi ha més a Mallorca: *capellans, frares vicaris i rectors* casats, (*) no faltant-mos, per estar *alegres*, quatre fábriques de licors. Hi ha estació del ferrocarril, a 2 Kms. enfora del poble, i si no tenim diligencia es perque amb EN PERICO mos surt més barato, encare qu'estiguem pel camí casi prop d'una hora. Així anam assegurats de desgracies i feim honor a l'*Illa de la Calma*.

—Però... ¿on es el meu poble? me demanau.

—No vos ho puc dir perque la memoria me flaquetja. No més recort que per Ciutat hi ha un paísà meu que se pasetja, cridant com un desesperat: *¡¡¡Taparetaaa fiinaaa!!!* Si li voleu demanar, es ben bon homo i segurament vos ho dirà.

AUCELLET VELL.

IBULL, juliol 1920.

(*) Son homos que de mal nom se diuen així, essent aquets els noms que se les coneix an el poble.

Tres donzelletes

Música de Torna Sorrento.

Jo conec tres donzelletes
tendres com tres poncelletes
belles com la primavera
esbeltes com la palmera.

Son caminà es dolça flaire
suau com cant de trobare
sembla un bes de ventijol,
es d'aucelles el dois vol.

El somriure es melodia
qu'arreu escampa armonia
es una pluja d'argent
qu'els cors banya tendrement

Jo som el cantor
de llur bellesa d'or
qu'amb planys del cor
les cant l'amor.

Jo conec tres donzelletes
flairoses com aurenets
de sonriure tot dolcesa
i de rostre de deesa

Quant baden ses parpelles
s'enfosqueren les estrelles
devant l'esplendent fulgor
dels seus ulls, fonts de claror.

Com cascada riolera
s'espaià la caballera
formant un marc virginal
a son rostre angelical.

Son tres belles donzelletes
qu'encativen mon cor
que trist se mor
d'amor per elles.

FLOR DE L'ILLA D'OR.

6-V-920.

RAPIDES

L'escena passa a la plassa de toros d'Inca. La música toca un *pas doble*, ab tota la fe i entusiasme possibles.

Els bous no valen *dos centims*; el president val un poc manco.

Ab això un espectador, *entussiasmat* ab la *faena* dels mestres, la sang i estampa dels toros i ab l'*entussiasme* del músics pega bot més vermell que una tomàtiga, pega grapada an el *bombo*, treu un trinxet i li encive-lla *trinxetada*....

Un ¡¡Ah!! que surt de lo més *jondo del cor del bombero*; el public que s'hi arremolina i una ma—*la del bombero*— que s'aixeca i s'abaixa indignada, *enarbolando* la *massa* i fent servir de *bombos* a les altres tantes espalles que té pel seu voltant.

Quatre giscos de dona; quatre insults i... que's estat, no res

L'escena rapidíssima.

Vet n'e-t-aquí una altra que mos han contat; més ràpida encare.

L'escena a una plassa de per Andalusia.

El bou ha botat la valla i es partit a correns per un *corredor*, al extrem del qual hi ha una porta sobre la qual *llu* un lletrero: Retretes.

Se veu que el bou o no entenia el castellà o tenia alguna *necessitat* car se n'hi va tot dret i hi invest fet una furia.

Pero—are ve lo *bò*—estava ocupat! i— aquí fué Troya—un bon senyor que estava a dins complint ab les seves *obligacions*, contesta tot amable i cortés, creguent-se que era cua! qu'n altre que duia molta pressa:

— ¡ Està ocupao; vaya uté al del otro correó!....

El de dejora - are se veu ben clar que no entenia el castellà—duia pressa i persisteix ab més furia, i el de dedins contesta:

— ¡ Tenga Vd. paciencia, so bárbaro; que va Vd. a hechá la puerta abajo!.... Espere, que ya voy saliendo!

Y aixi ho fa. S'embotona ab quatre grapades els calçons i va per sortir.... i no vos dic res, quan va veure que era el *seor toro* el qui feia coua!....

Hi ha qui diu que no li serví de res haver acabades ses *obligacions* i que tengué que començar de bell nou.

DON PANCRACI I A ELLOS

Esquits i espíres

Quant l'anada del rei a Barcelona, un dia mentres m'estava lletgint una de les pisarres de Cort que nos donaven compte de la arribada de S. M. a la *Ciutat Comptal* i dels vispues qu'en el Tibidabo s'havién dat al Rei a Catalunya i al *Conde de Barcelona* vaig sentir un senyor al costat meu que deia: «Oh, segurament això del *Conde de Barcelona* se deu referir al *Compte de Caralt*».

Ja casi tornam tenir fet un altre jardí *rustic*, el del Born, encare no trobea que som rustics abastament. Lo unic que hi ha hermos es la palmera qu'antes estava al *Círcol Lliberal* i al fer el jardí la trasplantaren a davant el *Centre Conservador*, segurament deu esser una de les clausules del famos pacte

que hi ha entre els principals partits polítics d'aquesta ciutat.

L'altre dia mentres estava mostrant a un amic meu madrilenyo, els carrers i pasetjos de Palma, al esser al cap de la Rambla devo- ra el brollador, seva separar de mi tot depre- sa exclamant: *Oh un mingitorio, lo que necesitaba!* pero qual va esser la seva sorpresa al trobar lo qu'ell anomenava *mingitorio* ple de fils i aparatos electricos i un operari que los estava montant.

Efectivament tenia raó el meu amic, aques- tes casetes que mos ha fet la fàbrica nova d'electricitat pareixen lo qu'ell se pensava qu'eren.

Lletgim en el diari del mati:

«Barcelona, 15 a las 22

Terminada ya la Semana Municipal, se ha recibido una comunicació del Ayuntamiento de Palma delegando al Secretario de esta Cámara de Comercio don Bartolomé Amen- gual para que ostentase su representación en dicha Asamblea.

Corresponsal.»

A tal hora porros.

CORRESPONDENCIA

J. Llabrés. — Homo, no veis que refutar aqueixes tonteries es massa honra pel qui les diu? Beneïtures tan lleugeres no mereixen ja pena de que en fessen cas. Gracies pel vostro zel. Milo.

Juvel. — Beníssim. Comparau-nos a un pou, en lo que mos demanau. Esperam l'altre.

— 24 —

i es amb un homo honrat
jo no m'hi puc oposar.

M. MARIA. — I madò Bet que dirà,
veinades de tanta estona...

BART. — Això a mi tant se me'n dona,
pot dir tot lo que voldrà.
Jo hi he anat a festetjar
quatre anys rodons, no's mentida,
ni ella ni na Margalida
no'm volgueren escoltar.
La quimera d'es ballar
de passetjar-se i lluir
no'ls he pogut fe fugir,
i a la fi els ho he dit clar,
que jo no vull per casar
una dona cap de gri.
Que com sabeu, a ca-meva
tenc mumare ja d'edat,
no he mesté un cap esflorat:
una dona de ca-seva
es lo qu'a mí me convé.
Si vos hi veniu a bé,
a lo passat renuncií
i podeu contà amb un fii
en tot lo qu'haureu mesté.
S. TONI. — Jo t'agraiesc, Bartomeu,
l'oferiment que tu'm fas;

— 21 —

molta peresa me fa
i ara s'es mogut vent.
Jo no hi'niré, ja hu veurem
menjarem de lo que hi ha,
un dia es bo de passà,
i per avuy camparem.
En pic qu'ell està arreglat
tot lo demés ja va bé,
noltros dues no'm mesté
cap menjaret delicat.

ESCENA II

Madò Maria, llavors arriba en Bartomeu

BARTOMEU. — Ave Maria!

M. MARIA. — Qui es?

BART. — Un servidor.

M. MARIA. — Pots entrar.

BART. — Si no us he de molestar...

M. MARIA. — Ca! no Bartomeu, digués
¿que i ha res de nou
que vens a fer-mos visita?

BART. — Una causa, i no's petita
a venir aquí vui me mou.
Venia per parlà amb vos
i amb so vostro homo també.

M. MARIA. — Espera't jo el cridaré

(apart) vaja un jove més plantós! (s'en va)

Aucellet vell. — Oh aucelló, que n'estam de agraidisims de vos, per la vostra propa ganda. Mos agrada ferm lo que projectau. Ja tenim compost el primer de *Recorts de quant era jove* per això anirà el pròxim número. Sou mereixedor del nostro mes profund agraiment.

Pep Pastilla de s'arenal. — Molt mos satisfà lo vostro, perque esculliu coses d'actualitat. Molt be, Pep. L'altre sortirà la setmana qui vé.

Anton. — Barcelona. Rebuda. Li escrivim personalment.

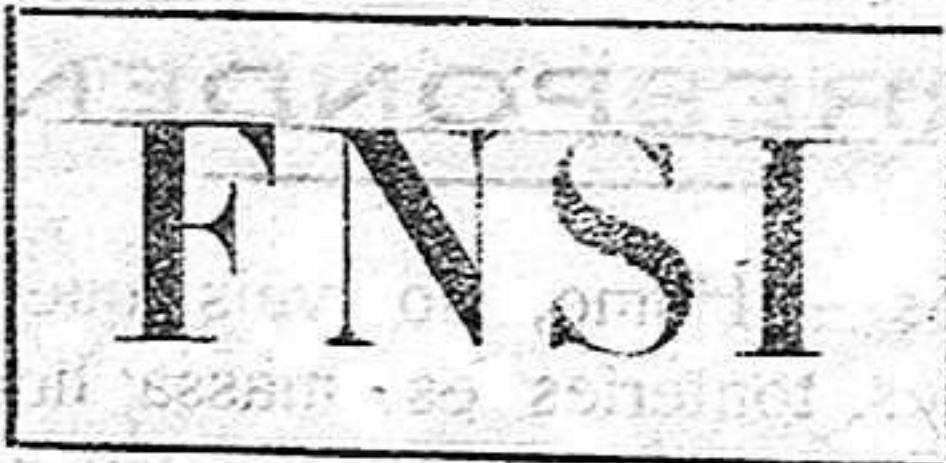
Pep de Na Santema. — Estam cansats de que mos diguin: que te En Pep de Na Santema? que fa? Com així? etc... Mirau que es gros cada any fer-nos la mateixa!

Rupit. — Veim la bona voluntat, pero consideram que no's oportú noltros dir-ne res.

TRENCA-CLOSQUÉS

CONCURS

GEROGLIEIC

PORQUERET DE LA PELLICA.

AMBIDEXTRE

1 2 3 — Una fira.

3 2 1 — Part del mon.

ID. ID.

Uep! Per porer entrar en sorteig es indispensable l'haver endevinat les *dues parts* de que consta aquest Concurs.

Entre els endevinaires se sorteigerà un **MAGNIFIC VOLUM DE POESIES**

JOANET DE SA GERRA.

ACROSTIC

M
A
L
L
O
R
C
A

Sustituir els puns per lletres de manera que diguen pobles de Mallorca.

EN RUBIO.

FUGA DE VOCALS

D.m. d.m.f. g.r.r.d.

t.t'd'.n. q. .s'x.c.r.

b. .d.l.p.r.t.l.tr.b.r.

l.s.cl.s.d.l.m.v.v.d.

ID. ID.

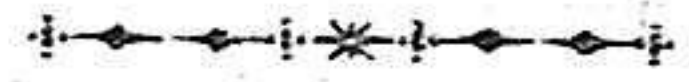
AMBIDEXTRE

1 2 3 4 — Cosa de la mar.

4 3 2 1 — Fruita.

ID. ID.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

Al Geroglific: Estar fora de perill. (*)

A la Fuita de vocals:

Si s'es rompuda sa gerra

tot es un sou que'm perdut

no ho val per lo que rigut

quant he vists els tets en terra.

Al Rombe: S, Sol, Söller, Les, R.

A la Xarada: Rambla.

Al Quadrat: Capa, aram, palo, amor.

JOANET DE SA GERRA.

(*) Per una confusió vaig posar el «Perill» l'«estar canviats» de lloc. El bon ull dels trenca closquers degué corregir la falta

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Bergantell. — Esper la vostra *targeta* per publicarvos el treball: «Com aquest, molts». Que esperau estimat?...

JOANET DE SA GERRA.

ACABA DE SORTIR

ÁGUILAS, poema de VII cants.

Guillem Colom. De venta en les principals llibrerias. Preu 3 ptes.

Tip. de Sebastià Piza

BART. — Això se diu una casa!
aqui hi ha orde i govern,
allò, pareix un infern,
res d'allà de dins fa vasa.
Gracies que me'n he escapat!
i no hi he caigut de ple
poc hi ha faltat, es ve,
la darrera m'ha bastat.
Diuen qu'he estat acertat
i ara hu he pogut coneixer,
jo no devia mereixer
aquella cap esflorai.

ESCENA III

Bartomeu, surt el sen Toni i M. Maria

S. TONI. (sortint) Bon dia.

BART. — Qu'ès, com vos vá,
que vos hauré molestat?

S. TONI. — No; es que estic tan costipat
qu'apenas puc conversà.
Duc tants d'hiverns a damunt
que ja'm pesen de debò.

BART. — Si ja hu crec... Veureu que jo...

S. TONI. — Perque no sèus? part damunt
els seixanta anys tot fa nosa,
molts de pics m'ho diu na Rosa
tot ja vos vé costa amunt.

I la pobre té raó;
ella es jove i té delit,
sempre aqui dins aficada
i no hi pot donar passada
a veure-me malsufrit.
Faria qualsevol cosa
per veure'm a mi content,
i no tenc més pensament
qu'està devora na Rosa.

BART. — Precisament per això
a parlà amb vos vui venia,
per demanar-vos sa fia.

S. TONI. — Bartomeu! Que hu dius de hò?
Crec que no hi has pensat bé.

BART. — Qui una fia com vos té
pot dir té un gran tresor,
m'enamora el seu bon cor,
tan sèria, i obedient,
que sols per fer-vos content
faria qualsevol cosa.
L'he triada per esposa,
que hi teniu inconvenient?

S. TONI. — Per mi, no hi tenc res que di
i encara que me sab greu
haver-m'en de separar,
Bartomeu, tenc de pensar
que si ella vol prende estat